

N. C. Jensen: Det er ikke mærkeligt, at Socialdemokratiet og det radikale Parti optræder med saa megen Styrke for at faa ændret 2det Stykke i § 1. Thi hele den Form for Jordbesiddelse, som er fastsat i Loven af 4. Oktober 1919, gaar i Retning af, hvad begge disse Partier har villet slaa fast gennem deres politiske Program og deres sociale Opfattelse. Det blev derfor set med Beklagelse fra mange Sider, at man, da vi fik Loven af 4. Oktober 1919, ikke samtidig fik den Udvidelse af Statshusmandsloven, som kom i Fjor. Men, som sagt, jeg forstaar saa udmærket, at disse Partier kæmper for Loven af 1919 og siger: Her maa ikke komme nogen fremmed Indblanding, her maa ikke blandes noget ind, hvorigennem man fra anden Side har tænkt ligesom at prøve, hvilken Besiddelsesform for disse smaa Jordbrugs Vedkommende der egentlig mest vil tiltale dem, som skal besidde dem. Jeg er af den Opfattelse, at den Besiddelsesform med Hensyn til Jord, vi hidtil har haft i dette Land — og det gælder baade for smaa og større Jordbrug —, absolut har været den bedste. Det kan godt være, det er rigtigt, som der er sagt, at nogle sidder med en Prioritetsrente paa indtil 75 pCt., men det er ikke det almindelige; mange kan ogsaa nøjes med en første Prioritet. Men vil man senere ind paa dette, som er et Programpunkt ikke for alle, men for nogle, at al Skat skal lægges paa Jorden, vil disse komme til at føle det i betydelig Grad.

Jeg forstaar altsaa godt de Røster, der har lydt fra den Side til Anerkendelse af de ærede Medlemmer Hr. Brorsen, Hr. Martin Hansen og andre; jeg forstaar, at man siger til disse: Velkommen i vor Lejr. Men jeg forstaar ikke, at man ud fra et demokratisk, ud fra et Venstresynspunkt kan have noget imod, at der for de sønderjydske Domønejorders Vedkommende gives fri Bestemmelsesret for dem, der skal overtage dem, med Hensyn til, om de vil have dem i privat Eje eller ønsker at gaa ind under Loven af 4. Oktober 1919. Og det er jo kun det, Lovforslaget tager Sigte paa.

Jeg glæder mig over, at de sønderjydske Rigsdagsmænd staa samlede om Lovforslagets Tanke, og jeg glæder mig over, at de har talt saa kraftige og fyndige Ord, som de har; jeg tvivler ikke paa, at deres Ord vil finde Genklang hos danske Landbrugere her oppe Nord for Kongeaaen. Det er noget fremmed, man har blandet ind i vore Brugsforhold ved Loven af 1919; man har ligesom villet slaa fast, at der skal en anden Brugsform til, at den gamle

Form for Ejendomsret duer ikke. Jeg glæder mig over, at Repræsentanterne for Befolkningen sønden for Kongeaaen er mindre berørt af den Udvikling, der er foregaaet hos os, hvor man i forskellige Retninger har givet efter for de agitatoriske Krav.

Men hvis man spørger danske Jordbrugere i Almindelighed — det gælder baade Husmænd og Gaardmænd —, hvilken Besiddelsesform de ønsker med Hensyn til den Jord, de skal leve paa, og som skal skaffe dem Udkommet, er jeg for øvrigt vis paa, at de fleste vil svare: Vi holder paa, at det skal være den Form, som gjaldt for vore Fædre og vore Forfædre, saa tager vi Prioriteter i den Grad, vi trænger dertil, og paa en saadan Maade, at vi staa solidariske, i saa Fald bliver det i ingen Henseender mere trykkende eller risikabelt, end naar vi har Staten som første Prioritets-ejer. Vi har gode Beviser for, hvad de danske Landbrugere har evnet ved at danne Sammenslutninger og staa solidarisk.

Jeg skal lige bemærke i Anledning af den Bemærkning, det ærede Medlem Hr. Brorsen fremsatte om Lovforslaget angaaende Aldersrente, at hvis man for Øjeblikket vil gaa ud og spørge Danmarks kommunale Raad, hvorledes de ser paa Aldersrenten, vil man faa det Svar: Den ser vi paa ikke med nogen som helst Begejstring; men med Bekymring.

Jeg har villet gøre disse Bemærkninger; fordi jeg gerne vil give Lovforslaget min fulde Tilslutning. Jeg tror ikke, den højt-ærede Landbrugsminister har opstillet det her foreslaaede som noget, der skulde krænke Loven af 4. Oktober 1919; men jeg tror, at det her foreslaaede er noget, som alle Parter meget vel kan være tjent med. Naar man ikke principielt deler Anskuelse med Socialdemokraterne og det radikale Parti, er der ingen Grund til at lade sig indrullere i den Lejr, som kun vil vide af Loven af 4. Oktober 1919.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen har Ordet for en kort Bemærkning.

J. P. Nielsen: Det ærede Medlem Hr. N. C. Jensen udtalte, at han var glad ved, at de sønderjydske Rigsdagsmænd var enige i denne Sag. Det maa jeg for mit Vedkommende tage Afstand fra. Jeg er ikke enig med det ærede Medlem i denne Sag. Jeg vil gerne gøre opmærksom paa, at jeg i Aar har holdt over 30 Møder i Sønderjylland med Husmænd, Landarbejdere o. s. v., paa hvilke vi har